

AUREL RĂU

Încifrările

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Încifrările

AUREL
RĂU

DESCHIDERE

Condiție

ochii deschiși cânt meridianele
aprinși cât o galaxie
dureros de fixați asupra punctului
unde arde mocnit un astru

Privind porțelanurile de Saxa

Ele strălucesc și nu mor
Ele au ars și trăiesc

Ele pot fi numai frumoase
Ele pot să exprime iubirea
Ele se dăruie fără-a-și risca albastrurile
Ele se știe cui aparțin
Ele cântă și nu plătesc pentru asta
Ele nu pot fi contestate

Dresda, 15 aprilie 1975

Scriind cu pixul

pe ultimul milimetru de pastă
se face această-nsemnare.

ca
să

Aurel Rău

nu se stingă nici o fereastră
din câte ard prin înserare.

ca

să

rămână dovadă că epoca
hidrocarburilor a fost.

că

a-

tât cât a ținut numai de noi
n-am cedat.

DIN MANUSCRISE

Strofă

Întrebările ni se deschid, prietenul meu,
ca niște semicercuri astrale.

Dornic de-o apă,
de sat,
cu gândul la cenușa manuscriselor
 îngropate la rădăcina pomilor,
mi-am îndemnat pașii grăbit
spre anii mai mari.

.....

Sub pomi se desfășura poema uriașă
a instinctelor,
dincolo de zăgazurile strâmte ale cuvintelor.
În munți legănați de foșnetul brazilor,
citeam în rășină cu degetul soarta.
Lăsam pățimaș să ni se piardă privirile
în văi,
odată cu soarele.

.....

Locul,
o pantomimă cu Dumnezeu și Satan,
alungă și cheamă făpturile;
aici oamenii îngropați în viață
nu cunosc șovăirile.
De ce am încerca să-i abatem din drum?

.....

Între optsprăzece primăveri și, câte,
nu mai știu,
mă opresc să spun minuni ca profeții
în pustiurile fără pas de om.
Dragul meu, hai să punem piciorul în vremuri!
Sufletul meu,
de ce tremuri?

Dragul meu, strânge-mi mâna în aer
ca și cum ar avea tot ce-i ceri!

Ultima sforțare

Poezie,
ți-am desenat cu zăpadă undele
pe poarta cetății,
cu dibăcia unui școlar care n-a văzut niciodată
femeie goală
și totuși își umple caietele
cu nuduri și forme ascunse.

Începusem îndată ce zorile
își puseră sărutul ireal pe umerii dealurilor.
Cu mare sete de lucru și foc în priviri
trudeam cu strădania unui Meșter Manole
pe sfert îmbătat de aroma sfârșitului
(lălăia un luceafăr cu nuanțe de cântec prelungi
și subțiri).

Până când soarele s-a oprit în popas
să împartă ziua în două,
m-am silit netezindu-ți trupșorul sâlhui,

Încifrările

modelând din zăpadă
unde line și moi.
Pe făptura năimită pe poarta cetății
licăreau stele albe, verzui.

Atât de ireală era făptura
îvită din linii și forme altfel:
pier toate cuvintele în fața ei,
toate cuvintele pier.
Era la mijlocul zilei,
soarele revărsase lumină prea multă,
încât s-a topit
tot meșterirăm în zori.
Pe poarta cetății curgeau șiruri lungi de sudori.

Tiranul! îmi pedepsise
cea mai din urmă insultă.

DIN PERIODICE
(1949-1950)

Grădinarul

Întotdeauna iese pe sub crengi odată cu albul zilei.
Treburi sunt multe, nu se sfârșesc până seara.
Aici taie mustățile unui păr, aici mută scara
și culege vișine coapte.
Nenumărate, prunele îndoiaie crengi înfrunzite
și merii se risipesc până departe spre haturi.
Au, merele, iz proaspăt, și râd la soare,
de să le privești vremea toată și să nu te mai sature.
El vede cum cresc cu puțin în fiecare zi
și roșul prinde a le luci în obraz.
Ochii lor îi aruncă priviri verzi, minunat de verzi,
și simte cum sufletul i-l umplu ca apa din iaz.
Chiar gândește că le aude și lor urcând sufletul în
trup, viața mustind,
ar vrea să le spună că sunt asemeni lui,
îi sunt dragi și le va îngriji cum se cuvine,
iar la toamnă, când vor îmbăta văzduhul grădinii
cu miros proaspăt și bun de miez pârguit,
le va culege cu mâna, învățată de la albine.
Așa își petrece grădinarul ziua toată.
Cu fiecare pom stă de vorbă ascultându-i păsul
ca un vraci, ca un tată.
Dacă e însetat, îi dă o găleată de apă,
dacă tânjește, îi pune la rădăcină must și bălegar,
dacă i s-au urcat pe trunchi viermi sau, droaie, furnicile,
îi curăță scoarța cu grijă sau îl unge cu var.
Toate sunt cum trebuie, în grădină, și le poartă dragoste
părintească –
iarba jilavă, altoiul nou, rotundele fructe.
Numai cu omida nu se împacă,
numai cu omida duce veșnice lupte.